

Pődör György

Fehér szakadék

Nem maradt ismerős táj vagy arc sehol,
Az üres mosolyban sincs sok ráció.
A szó kavicsá kopott információ,
nincs bűnre büntetés vagy sors, csak seol.

Az idő angyalkéz döngölte beton.
Korhad a korfa. Sunyít egy náció,
s cinkosként kérdez : – Hányadik stáció?
A nyelv hegyén semmi. Nem csörög zseton.

A remény csupán egy ócska talán.
Ki is van az érem másik oldalán?
A hó lassan temet,s majd szél űz csúfot.

Előbb a völgyet, végül minden csúcsot.
Nem lesz már felhő – firkálta szabad ég,
csak tiszta, hótiszta, fehér szakadék.

Navratna

Csoda az idő tenyerén,
ragyog gyökértől az áig,
szerelemben a te-meg-én
gyémántta hevül, ha fázik.

Kilenc bolygó ringja körbe,
mindegyik ősi drágakő,
rubin tűz ég éji ölbe,
smaragd holdként vágya nő,

Csillagoknak ősi titka
zafír égben égő parázs,
bár az élet kis kalitka,
madarát repíti varázs!

Az új év köszöntése

Elröppent már minden fényes petárda,
alszik a dőlt pohár, az év lezárva.
Pezsgő a bontott üvegben még püsszeg,
csillagok az égen, ezernyi kis szeg.

Távol az Írottkö, csak lélek látja,
mert csúcsát az álomfelhőbe mártja.
Lágy ölében Kőszeg szuszogó kisedd,
tegnapját szorítja, mint múltó kincset.

Szeléné csókját hinti fenn az égen,
súgva, mint alvó kedvesének régen,
hogy a Remény és a Szerelem örök.

Lám! A múltó évek, mint időkörök
egy pillanatra mindig összeérnek,
dacára minden fagynak, ellenszélnek.

Pozsgai Györgyi

Télbe hanyatló

Mélységbe rendült
fekete ágak,
tócsákban bóklászó
gúnyos alázat.
Belenyugvás a
végtelen télbe,
könnycseppek hullnak
egy fűzfa ölébe.

Sárosan nyújtózó
végtelen utak,
Szíved álmodban
szívemben kutat.
Elnémult madarak
füstölgő tájon,
ködbe hanyatlott
tengernyi álom.

Havas reggelen

Tovafutott az éj,
itt hagyta havas lábnyomát,
Lelkem kitárom –
fehér ragyogás mossa át!
Tisztán tehessem eléd.
Fogadd el ezt a
téli reményt!

Tiszta tél

Csak a hó ad lelket
a dolgoknak;
alvó tájon
lélegző madár.
Mint a mese;
tisztá, egyszerű
és egyszeri is,
mint a halál.
Ami lehullt,
oda már.
Ami még nem –
ránk talál.
Csak a végtelenből
érkező csend
szítál.

Búcsú fiamtól

Mikor vasárnap este
fogod a holmid és
hazafelé készülsz,
összeszorul a gyomrom,
mert kilépsz az ajtón,
és messzi otthonom
légkörében lebegsz.
Én itt maradok bezárva
egy másik világba.
Gyermekkoromban
a rokonok hasonlóan
mentek el vasárnap
az alkonyattal,
s magam anya-gyászában
kis pillangóként
röpködni próbáltam
a hóba burkolt rét felett,
de leszállni nem volt otthon.
Szemedből ugyanaz a
visszafojtott bánat
felhődzik rám, mint
rokonaim tekintetéből
anyám utolsó nyarán.

Az év fordulóján

Nehéz a búcsú –
testből kiszakadt
hús az idő.
Az előző év
hamvából harcos főnix
lobban elő,
elvonulnak előttem
évszakok, siralmak,
gürcöl a fény;
árnyak lepik el a tájat.
Az új év sem
bársonyban érkezett –
folytatódik a bánat.

Teher
(1999, bronz, 44×16×15 cm)